

ספר ראשון בסדרת "בת מונטגיו"

בת

ורונה

הנאוה

כריסטינה דוד

כריסטינה דוד

בת ירונה הנאוה

ספר ראשון בסדרת בת מונטגיו

מאנגלית: זוהר בורנשטיין

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

כריסטינה דוד
בת ורונה הנאוה

Christina Dodd
A DAUGHTER OF FAIR VERONA
DAUGHTER OF MONTAGUE SERIES
Book #1

עורכת: שירי צוק
הגהות אחרונות: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

בספר זה נעשה שימוש בציטוטים מתוך "רומיאו ויוליה" בתרגום דורי פרנס
© כל הזכויות שמורות לבעלי הזכויות

Copyright © 2024 by Christina Dodd
Hebrew Language copyright © 2026 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | 2026 בישראל נדפס

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-163 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לַאֲרוּיִן

בתם של סקוט וכריסטינה,

נדיבה ותומכת עד אין קץ.

תודה על חוכמתך ועל טוב ליבך.

מי ייתן ואת כל ימייך תלטף קרן שמש.

תודות

ראשית, תודה לכל אנשי הוצאת קנזינגטון:
ג'ון סקונמיליו, על החזון ועל האומץ.
לין קאלי, סמנכ"לית עסקית.
ג'קי דינאס, מו"לית ומנהלת זכויות יוצרים.
וידה אנגסטרנד, מנהלת קשרי חוץ, וג'יין נטר, יחצ"נית, שיצרו
קמפיין פרסום מבריק כדי להציג את "בת ורונה הנאוה" בפני כל
קוראי הקומדיות, שייקספיר, המסתורין וההיסטוריה.
קריס נובל, שעיצבה את הכריכה העליזה והמרשימה, שהעניקה
השראה לאתר DaughterofMontague.com והסבה את תשומת
ליבם של קוראים רבים מאוד אל הסיפור.
תודה גם לאנשים הבאים:
הסופרות סוזן אליזבת פיליפס וג'יין אן קרנץ, על הצחוק
והעידוד.
הסופרות קוני ברוקוויי וסוזן קיי לו, על סיעור המוחות
המבריק.
למרי בליי – חוקרת שייקספיר, הידועה גם כסופרת אלואיזה
ג'יימס, על כך שהתעקשה שנכתוב יחד בזום באמצעות שיטת
פומודורו, ועל שהשאילה את הציטוט שלה לפרויקט.
לסוכנת אנאליס רובי, על האמונה וההתמדה הבלתי פוסקות, ועל
כך שהתעקשה בפניי שלא השתגעתי לגמרי עם היצירה שלי.

תודה לבעלי, על שצפה איתי בסבלנות ב:

Ken Alba, Food: A History

Shakespeare Uncovered

In Search of Shakespeare, מייקל ווד

אינספור גרסאות של רומיאו ויוליה ויותר מחזות של שייקספיר

מכפי שאדם אחד אמור לראות בפרק זמן של כמה חודשים.

ועל כך שנסע איתי לוורונה לכבוד יום הנישואים הגדול

והמשמעותי שלנו, ועשה איתי שם חיים.

תודה לג'יני הופמן על "canoodle".

ולבסוף, תודה לויליאם שייקספיר, על כך שכתב מחזה על אהבה

צעירה, על טרגדיה גורלית ועל סכסוך משפחתי שהדהד לאורך

הדורות וזכה לעיבודים מבריקים ומגוונים עם שחקנים רבים כל כך.

השפה זימרה בנשמתך. תודה לך, אדוני.

1

בְּיִרְוֹנָה הַנְּאוּוּהָ, שֵׁם סִיפּוּרֵנוּ מֵתֵרַחֵשׁ.

קֹרְאִים לִי רוֹזִי – רוֹזְלִין, אִם עָשִׂיתִי מִשְׁהוּ רַע – וְאֲנִי הִבַּת שֶׁל רוֹמִיאוֹ וִינִלִּיָּהּ.

כֵּן, רוֹמִיאוֹ וִינִלִּיָּהּ הָאֵלֶּה.

לֹא, הֵם לֹא מָתוּ בִּאֲחֻזּוֹת הַקֶּבֶר. תִּתְּכוֹנְנוּ לִשְׁמוֹעַ אֶת תְּקִצִּיר הָעֵלִילָה, וְאֵל תִּדְאָגוּ – הוּא מַעֲנִיין, וְהוּא יִגְרוֹם לָכֶם לַחֲשׁוֹב, "אֱלֹהִים אֲדִירִים, אֵת עֹבֶדֶת עֲלִינוּ אוֹ מִשְׁהוּ?"

מֵאֲמָא שְׁלִי הִיִּיתָה בֵּת לְמִשְׁפַּחַת קְפּוֹלֶט. פֶּאפֶּא שְׁלִי הוּא בֶּן לְמִשְׁפַּחַת מוֹנֶטְגִּיו. מְסִיבָה כִּלְשָׁהּ, שֶׁנִּשְׁכַּחַה בְּעֶרְפִּילֵי הַזְּמָן, הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁלָּהֶם הָיוּ אוֹיְבוֹת מוֹשְׁבָּעוֹת. וְלִמְרוֹת זֹאת הוֹרִיִּי הִכִּירוּ בִּנְשָׁף, הִתְאַהְבוּ מִיֵּיד – הָרִי שׁוֹם דְּבַר רַע לֹא יִכּוֹל לִקְרוֹת בְּעַקְבוֹת אֶהְבֶּה מִמִּבֶּט רֹאשׁוֹן, נִכּוֹן? – וְהִתְחַתְּנוּ בִּסְתֵּר. בְּאוֹתוֹ אַחֵר צוֹהֲרִיִּים הֵרַג פֶּאפֶּא אֶת בֶּן דּוֹדָה שֶׁל מֵאֲמָא בְּדוּ-קֶרֶב חֲרִבּוֹת, וְאִזּוֹ מֵאֲמָא שֶׁנֶּאֱחָה אֶת פֶּאפֶּא לְמִשְׁךְ חֲמֵשׁ שָׁנִיּוֹת אוֹמְלָלוֹת וְקוֹלְנִיּוֹת מֵאֹד, וְאִזּוֹ הִיא סִלְחָה לוֹ בְּאוֹתָהּ קוֹלְנִיּוֹת בְּדִיוֹק. הֵם נִכְנָסוּ לְמִיטָה, וְעַל פִּי הַסִּיפּוֹר שֶׁאֲנִי שֹׁמְעֵתִי, הָיוּ עֲסוּקִים בְּרִיקּוֹד חִיזוֹר אוֹפְקֵי כָּל הַלֵּילָה. פֶּאפֶּא הוֹגֵלָה בְּגִלְל הַהֵרָג (לְעִיִּירָה הַשְּׁכֵנָה, מֵרַחֵק כְּמָה שְׁעוֹת דִּהִירָה מִשָּׁם), וְאִילוֹ מֵאֲמָא שֶׁקָּעָה בְּמֵרָה שְׁחוּרָה. כְּדִי לְעוֹדֵד אֶת רוּחָה הַחֲלִיטוֹ סִבִּי וְסִבִּתִּי שֶׁהִיא מוֹכֵרָחָה לְהִתְחַתֵּן. כִּי בְּעוֹלָם שְׁלִי, כָּל מָה שֶׁאִישָׁה זְקוּקָה לוֹ כְּדִי לְהִיּוֹת מֵאוֹשֶׁרֶת הוּא בְּעַל.

מישהו בוורונה בחן פעם ברצינות את מצבם של הזוגות הנשואים בעיר?

יוליה, שתמיד הייתה מלודרמטית, החליטה שעליה להתאבד. הכומר של המשפחה שכנע אותה לשתות שיקוי שיגרום לה לשקוע בשינה שנראית כמו מוות.

אני יודעת מה אתם חושבים: נו, באמת! אין שיקוי כזה! אני מבטיחה לכם שהוא קיים. אני עובדת עם האח לורנצו – הנזיר הפרנציסקני והרוקח שרקח אותו. על זה עוד נדבר בהמשך. אימא שתתה את השיקוי, שקעה בתרדמת דמוית מוות, זכתה בהלוויה מכובדת מאוד, עם כל הבכי והיכבות שמשפחתה מסוגלת להם – ואני חייבת להדגיש שאלה היו בכי ויכבות מרשימים ביותר – ונקברה באחוזת הקבר של משפחת קפולט. היא הייתה בת שלוש-עשרה, ועל פי כל הדיווחים הייתה גופה יפהפייה.

בעודו בגלות התבשר אבא שאשתו הטרייה מתה במפתיע מסיבה בלתי מוסברת. וכיוון שגם הוא תמיד היה מלודרמטי, הוא השיג רעל אמיתי, דהר בחזרה לוורונה הנאווה, פרץ אל אחוזת הקבר, הרג את ארוסה של מאמא – אבא שלי הוא סייף מוכשר, וטוב שכך, בהתחשב בכמות האנשים שהוא מסוגל להעליב ביום אחד – השליך את עצמו על גופתה של אימא, ונטל את הרעל האמיתי, משום שחיוויו היו חסרי כל משמעות בלעדיה.

הוא היה רק בן שש-עשרה, ומניסיוני, נערים בני שש-עשרה הם אידיוטים, במקרה הטוב. אבל שוב, מה אני בכלל מבינה? אז אבא שרוע על גופתה של אימא ונראה מת, והיא מתעוררת ורואה אותו. אתם בטח יכולים לדמיין את הפוטנציאל התיאטרלי פה, נכון?

אני לא יכולה לדמיין אותו. אם איש אינו צופה, מה הטעם בכל הדרמה?

אבל אני סוטה מהסיפור – שאותו שמעתי מסופר בקולות נרגשים עשרות פעמים בחיי ליד השולחן בארוחת הבוקר.

אימא הוציאה את הסכין של אבא מהנדן שלו ודקרה את עצמה. היה המון דם והיא התעלפה, אבל בעצם היא דקרה את התליון המוזהב שנתלה על השרשרת שאיתה קברה אותה משפחתה, הסכין החליק הצידה והיא חתכה לעצמה את החזה. עדיין יש לה שם צלקת, וכשאני מגלגלת את העיניים שלי היא מתעקשת להראות לי אותה.

בגלל כל הדם היא התעלפה. כששבה להכרתה – עדיין חיה וקיימת – היא זחלה החוצה מהקבר, מיררה בבכי על גופתו של פאפא, והתכווננה לדקור את עצמה שוב. בשלב הזה אבא הזדקף, רכן אליה והקיא על הרצפה. כולם יודעים שאף פעם אי אפשר לסמוך על רוקח שיספק רעל במינון הנכון.

אימא הבינה שני דברים בבית אחת: אבא חי, והוא מקיא את נשמתו. מרוב שמחה והזדהות היא הקיאה את כמות האוכל המעטה שהייתה בקיבתה.

אפשר לטעון שהיא הקיאה כי להקיא זה מידבק, ואפשר לומר שאני הכרזתי על נוכחותי בעולם. כי כעבור תשעה חודשים, הופעתי בבית מונטגיו.

הבנתם את כל הסיפור? כן, אני יודעת שזה לא קל, אבל כשמקלפים ממנו את כל המלודרמה, זה באמת מה שקרה.

אתם אולי שואלים את עצמכם: מה גורם לנערה צעירה כמו רוזי לדבר בכזו עוקצנות על אהבה ועל תשוקה? תנו לי לומר לכם כמה דברים:

(1) כשהמשפחה של אימך, סבתו של אביך וההורים שלך – שרבים ומתפייסים ללא הרף, מצהירים הצהרות ומקיימים יחסי מין קולניים עד כדי כך שהם מעירים את כל הבית – דוחפים לתוך הגרון שלך אהבת אמת, תשוקה בוערת, שיכרון לב וטרגדיה מדי יום בכל יום בחיך, אהבה ותשוקה כבר לא נראות כל כך נוצצות. הנושא כולו מתחיל לעורר סלידה, למען האמת. חוץ מזה, יש לי שישה אחים צעירים, ומישהו בעל טיפת היגיון צריך לדאוג להם, ומי זו כבר יכולה להיות במשפחה המטורפת והרומנטית הזו, אם לא אני?

(2) האמת היא שאני לא צעירה. ההורים שלי מנסים להשיא אותי

לבן אצולה כלשהו מאז מלאו לי שלוש-עשרה. כיאה לבת טובה אני קדה ומודה להם, ואז מפשילה שרוולים ומוצאת לאדונים הנכבדים רעיות פוטנציאליות אחרות, שבהן הם מתאהבים מייד. אני מתגאה ביכולתי למצוא לבני האצולה של ורונה את הנפש התאומה שלהם, ובכך לחסוך מעצמי את האסון של אהבה, תשוקה, חריקות מזרן, גניחות, שריטות ו... כל זה. משום כך אני בת עשרים – רווקה מזדקנת שלרוע מזלה ננטשת שוב ושוב על ידי כל מחזריה, ונגזר עליי לגור בבית הוריי עד שאחי הצעיר יגדל, יינשא ויחליף את אבי כראש המשפחה.

הוא בן שש. השתמשתי בכל כישורי כדי להישאר רווקה, ולרשותי עומד כל הזמן שבעולם.

עד היום שבו נקראתי לחדרם של הוריי ושמעתי את אימי אומרת את המשפט הגורלי: "בתי, לאביך ולי יש בשורות נהדרות בשבילך."

2

דאגה התגנבה לליבי. שמעתי את תחילת השיחה הזו ארבע פעמים בעבר, אם כי חלפו שנתיים מאז הפעם האחרונה.

אבל ההורים שלי שוב גררו את הנושא אל הבית, כפי שחתול גורר עכברוש גוסס. עכברוש שאותו יש להרוג אחת ולתמיד. עניתי תשובה הולמת. "אימי היקרה, אני מחכה בקוצר רוח למוצא פיד."

"מצאנו לך בעל." אחרי שבעה ילדים האגן של יוליה התרחב ובטנה הפכה עגלגלה, אבל בוורונה הנאווה, עיניה הכהות היו התגלמות האהבה. משוררים שרו עליהן, ורומיאו שיפד אותם על חרבו. הבעיה מבחינתי היא שירשתי את עיניה של אימא שלי. הינה זה מתחיל שוב. קדתי. "אני מצפה בשמחה רבה להוראותיכם, שומרי ליבי היקרים."

"הדוכס לִייר סטפנו מבית קֶרְפָּה ביקש את ירך!" הכריז פאפא בחגיגות.

ברכי הכפופה החלה לפתע לכאוב וכמעט קרסתי על הרצפה. "הדוכס סטפנו? הוא קבר את אשתו השלישית רק לפני שבועיים!" נכון, היה לו מזל רע, "הודה פאפא."

"מזל רע?" הרמתי את קולי. אני בת למשפחת מונטגיו. יש לי קול רם ואני יודעת להשתמש בו היטב. "גופתה של טיטניה בקושי הספיקה להתקרר בקברה, אחרי שאכלה צלופחים מורעלים!"

"הם לא היו מורעלים. היא סמכה על סוחר הדגים הלא נכון ולא הפעילה שיקול דעת לפני שאכלה," קבעה מאמא נחרצות, או לפחות ניסתה להישמע נחרצת. "אני יודעת שהייתן חברות, אבל היא תמיד הייתה גרגרנית. ואני בכלל לא מבינה איך מישוהו יכול לאכול צלופחים. המרקם!" היא העוותה את פניה בסלידה.

"תמיד חשבת שהיא מתנהגת כמו זאבה," אמר פאפא בנימה מהורהרת. "היא כמעט גרה כאן במשך שנים. הזכרתי לו. "ההורים שלה הם –"

"אני מכיר את ההורים שלה! פביאן וגרטרוך מבית ברמביליה – שידוך אומלל בין שני אנשים אומללים שהיו נחושים לאמלל את כל הסובבים אותם. למה את חושבת שסבלתי את טיטניה, אפילו אחרי שהיא –" הוא השתק ועמד קפוא על מקומו כמו ארנב במלכודת. "אחרי שהיא מה?" הרגשתי שמסתתר פה סיפור.

מאמא התערבה בשיחה. "היא התאהבה ברומיאו שלי, וזה לא הפתיע אותי. הוא יפה תואר וטוב לב, והוא מצא חן בעיני נערה מרקע אומלל שכזה. אבל נאלצתי לדבר איתה, ותגובתה לא הייתה חיובית." דבריה הדאיגו אותי. "מה זאת אומרת?"

"היא לא הבינה איך להתמודד עם אכזבה ברוח טובה." ניכר היה שמאמא לא מרגישה בנוח. "היא איימה עליי." "היא... איימה עלייך?" שאלתי בתדהמה. "עלייך?!" גמגמתי. "את יוליה!"

"היא הטיחה את אגרופה בשולחן ודיברה בתקיפות שאינה יאה לאישה. ואף שלא סילקתי אותה לצמיתות מבית מונטגיו – היא הייתה צעירה מאוד והוריה הזניחו אותה – הגבלתי את הזמן שאפשרתי לה לבלות עם ילדיי כשביקרה פה, והשגחתי עליה מקרוב." "למרבה המזל, היא התאהבה עד מהרה ברוכס סטפנו ושכחה ממני," נאנח פאפא בהקלה עצומה.

"לא ידעתי את זה. אני מצטערת, פאפא." השיחה כולה גרמה לי להתפתל באי־נוחות. "טיטניה לא הייתה כמוני. האווירה האומללה בביתה הציפה אותה לרגעים בקדרות ובעצב. והאובססיה שלה לאיש

כה מרושע! אני מבינה את אהבתה לפאפא – כל הנשים אוהבות אותו – אבל לעבור ממנו לדוכס סטפנו? אדם הידוע באדישותו למשפחתו, שמעולם לא אהב איש מלבד את עצמו?"

"ילדה מסכנה." המחשבה על טיטניה גרמה לליבה הרך של מאמא לכאוב. "היא מתה בלי שידעה אהבה!"

"היא ידעה אהבה. היא נתנה אהבה," זכרתי היטב. "אני חשבתי שטיטניה הייתה מאוהבת בדוכס מאז ומעולם. היא תמיד דיברה עליו והסתכלה עליו. היא עקבה אחריו בחשאי."

"ייעצת לה?" שאל פאפא.

העויתי את פני בתגובה. "אתה מכיר אותי היטב, פאפא. אם יש לי דעה על משהו, לכולם יש זכות לשמוע אותה."

"רק אם נדמה לך שזה יעזור," מאמא הייתה נחמדה.

פאפא היה פחות נחמד ממנה. "זו אחת התכונות המעצבנות ביותר שלך, רוזי, גם כשאת צודקת."

"אבל מסירותה לדוכס סטפנו לא נתנה לו זכות להרעיל אותה!"

נזכרתי בכלה התמימה, הצוחקת והמסורה שראיתי בחתונה בשנה שעברה. קולי התרומם. "בדיוק כפי שעשה לאשתו הראשונה, שמתה באורח מסתורי אחרי עשר שנות נישואים."

"המעשה הזה שלו הפתיע אותי. האמנתי שהוא אהב אותה, עד כמה שהאיש המנוול הזה מסוגל לאהוב." מאמא הסגירה את דעתה האמיתית עליו בטעות.

"הורעלה!" המשכתי בקול רם עוד יותר. "ואז אישה נוספת, שגם היא הורעלה, ואז טיטניה. שלושתן היו צעירות ממנו. כולן היו עשירות. הוא מבזבז את הנדוניות שלהן ואז מתחתן שוב."

גם פאפא הרים את קולו. "אל תשאגי עליי, גברתי הצעירה! הסיפורים על הבזבזים שלו, על ביקוריו בבתי בושת ועל מה שקרה לפילגש שלו הם לא יותר מרכילות זולה."

מאמא פרשה את המניפה שלה והשתמשה בה כדי לצנן את פניה.

"מה קרה לפילגש שלו?"

"שום דבר," מיהר פאפא לענות.

"הבטחת לי שהשם שיצא לדוכס סטפנו אינו משקף את המציאות." אימי הייתה בת למשפחת קפולט שנהגה לדבר בשקט, כיאה לאישה במעמדה. במעמדנו. נו, טוב. אבל עכשיו נשמעה קשיחות מובהקת בנימת קולה.

"אולי הוא לא גבר אידיאלי, אבל... תסתכלי על רוזי!" פאפא הושיט לעברי את ידו הקעורה. "בסוף הקיץ ימלאו לה עשרים. עשרים! והיא עדיין בתולה!"

"זו אשמתיך, רומיאו!" הטיחה בו אימא בחריפות נדירה, שהייתה שמורה לנושא הזה בלבד. "אתה התעקשת לקרוא לה רוזלין, על שם אהובתך הראשונה. רוזלין, שנשבעה לשמור על בתוליה, ועכשיו יש לנו בת בתולה!"

"כן, אני יודע." פאפא כבר שמע את התלונה הזו.

נעצתי בו מבט נוקב.

הוא הבין את הרמז. "רוזלין היא לא הייתה אהבתי האמיתית, אלא סתם הסחת דעת של צעיר פוחז. הייתה לי רק אהבת אמת אחת: יוליה שלי."

הנהנתי לעברו. זה כבר יותר טוב.

אבל הוא לא יכול היה לעצור שם, כמובן. "אם כי רוזלין היא לא נשארה בתולה, אז נדמה לי שהיא התגברה עליי די מהר." ניכר היה שזה הכעיס אותו.

"היא נישאה בגיל עשרים ואחת," אמרה מאמא. "קמלה ו-"

"כל כך קשישה שבאותה מידה יכלה להיות מתה," השלמתי את דבריה. בעוד קצת יותר משנה אהיה בת עשרים ואחת, ואני מרגישה מצוין, תודה על הדאגה.

ההערה המרירה שלי גרמה להם לחזור להתמקד בי. המגרעת הקבועה שלי הייתה חוסר יכולתי לסתום את הפה. ניסיתי להסיח את דעתם. "פאפא, למה בכלל קראת לי על שם החברה שלך?"

פניו לבשו הבעה סנטימנטלית. "היית קטנטנה ורכה מאוד, והרחת טוב רוב הזמן, חוץ מהפעמים שבהן לא הרחת טוב, וגם אז ידעתי שתהיי יפהפייה כמו אימך. העיניים החומות הגדולות שלך... והריסים

האלה! כל מה שיכולתי לחשוב עליו היה כל הגברים שירצו ל –
הוא השיק את שני אגרופיו. "אז קראתי לך על שם רוזלין הבתולה.
באותו זמן חשבתי שזה רעיון טוב. יוליה, יקירתי, אפילו את הסכמת
איתי!"

היא גלגלה את האשמה בחזרה אליו. "הייתי כל כך מאוהבת
בבעלי הצעיר שהייתי מסכימה לכל דבר."

מבט מלא אהבה השתקף בעיניו של פאפא. "ואת עדיין מאוהבת?
מה, אור הוא אור אם יוליה לא נראית בו?"

אוי לא, הוא שוב מתחיל עם זה. נחרתי בכזו. "שירה! היא
משעממת אותי כל כך! מהו הנושא? מהי העלילה? תגיעו כבר לנקודה
המרכזית!"

"בתי, שירה היא נשמת הטבע שמובעת במילים!" נוף בי פאפא.
"רומיאו, אוה, רומיאו." מאמא הניחה את ידה על ידו. "איננו
מדברים על אהבתנו. אנחנו מדברים על נישואים – נישואיה המיוחלים
של רוזלין, שאותם נחגוג בתקווה ובאמונה."
"רוזלין, את תמיד מבלבלת אותנו," התלונן פאפא. "כמעט אפשר
לחשוב שאת עושה את זה בכוונה."

"שתיים מאחיותיי הצעירות כבר נשואות," פאפא שוב צעק
במלוא הגרון. "איך זה ייתכן?"

זה ייתכן משום שהוריי הציעו לי קודם את השידוכים האלה, ואני
השלכתי את אחיותיי הצעירות – היפהפיות, הרומנטיות והמוכשרות
– היישר לזרועות המחזרים, וננטשתי. רקדתי בחתונות, שבעת רצון
מכך שהערמתי על כולם, ועכשיו – זה?
נעצתי בו מבט זועם ופגוע. "פאפא, כמה הצעת לו כדי להתחתן
איתי?"

"שום דבר. את הולכת אליו ללא נדוניה. כשהוא הציע את השידוך,
אמרתי לו שיש לי יותר מדי בנות ולכן לא אוכל להציע נדוניה גדולה
בשביל בתי הקשישה," הוא חייך אליי בערמומיות. "בנסיבות כאלה
הגיוני לירוק על הסחורה."
זה יכול היה לשעשע אותי כפי שהוא קיווה, אבל כל רצף האירועים

המטורף הזה לא נשמע לי הגיוני. "אז למה הוא רוצה אותי?" ראיתי את אבי מסתכל הצידה, והבנתי. כך לפחות חשבתי. "אה. הוא רוצה אותי. הוא חושק בי."

"רוזי, בתי." פאפא חפץ את פניי בידיים אוהבות. "את יודעת שאני אוהב אותך."

"כן." ידעתי. הוא היה אבא טוב שרצה לעשות למעני את הטוב ביותר. הבעיה הייתה שמה שטוב לכל אישה אחרת לא היה טוב לי, והוא לא הצליח לראות את זה.

הוא ליטף את הלחי שלי באגודלו. "את יפהפייה. עורך חף מסימני אבעבועות שחורות, קימור הלחי שלך ושפתייך הוורודות... כשאת מביט כך אני רואה את אימך – השמש, הירח והכוכבים שזורחים בעת ובעונה אחת."

פאפא חושב שאני יפה כי אני דומה לאימא שלי, וזו הבעיה עם הוריי. אני משכנעת את עצמי שהם הזיוף הכי גדול בתולדות הרומנטיקה, ואז פאפא מדקלם שיר הלל ליופייה של יוליה, ומאמא מחייכת אליו כמו עלמה ביישנית, והאהבה שלהם זוהרת כמו להבה שמחממת את ליבי.

לעזאזל. היה לי הרבה יותר קל להיות רווקה מזדקנת ומרירה אם הם היו זיוף. כרגע אני מטפחת תקווה סודית שגם אני... אבל לא, הם הזוג היחיד שראיתי בחיי שהתברך באהבת אמת סוערת, נצחית ובלתי מעורערת. בשביל שאר העולם זו אשליה.

"רוזי ירשה את הגבות שלך, רומיאו." אימי היקרה נשמעה משועשעת. "הגבות של השטן."

גברים חיברו סונטות על אימי. נשים תמימות בהו באבי. הוא היה אחד מאותם גברים שאצלם הלחם, הרוטב והגבינה היו מסודרים בסדר מגרה – השיער, הפנים והגוף שלו גרמו לנשים להזיל ריר. הדבר היחיד שהציל אותו מיופי מסנוור היו הגבות שלו, ואני ירשתי אותן. הגבות שלי נמתחו באלכסון מזווית העין הפנימית לעבר קו השיער כמעט ללא קימור, ואני הייתי הצאצאית היחידה שקיבלה אותן. סירבתי לייסר את עצמי במחשבה על משמעות הדבר.

מאמא המשיכה. "רומיאו, אהובי, הגבות שלך הן הדבר הראשון שגרם לי להימשך אליך. חשבתי שתיטיב לחטוא." פאפא הסתכל עליה וחיך את החיוך השחצני שלו. "האם מילאתי את מאווייך?"

"מאוחר יותר תצטרך להוכיח את עצמך שוב," היא רמזה לו. בהתפרצות קטנה של תסכול אמרתי, "אתם יכולים להפסיק עם זה? אני הבת שלכם ואני עומדת כאן!" פאפא שמט את ידיו לצידי גופו – ללא ספק כדי להרחיק אותן מיוליה אהובת ליבו – וחזר לנושא שעליו דיברנו. "הדוכס סטפנו הוא גבר בעל השפעה."

מילותיו הכילו הרבה מאוד כאב, הבנתי, סוף כל סוף. "בעל השפעה וחסר בושה. גבר שלא רק נשותיו חוששות ממנו. לא העזת לסרב לו." "לא."

"אני אמורה לתכנן גם את הלוויה שלי נוסף לנשף אירוסיי?" מרירות נטפה מכל מילה שאמרתי.

"לא את הלוויה שלך. יש עוד תקווה. אסור לנו לאבד את אמונתנו בה." ולמרות זאת סנטרה של מאמא רעד.

"למה?" אף שהשלמתי עם המצב, עדיין כעסתי. "בתי, את מעמידה פנים איתנו, אבל את לא יכולה להסתיר את האמת. אנחנו יודעים שאת –" פאפא הגה את המילה בכאב. "חכמה." הסתכלתי על מאמא שלי. היא הנהנה אליי בעצב. "את מבינה מתמטיקה."

"סליחה, מאמא." זו הייתה נקודת מחלוקת רצינית. "אני זקוקה למתמטיקה כדי לנהל את משק הבית."

"זה נכון, מחמל נפשי, היא זקוקה לזה." פאפא הנהן לעבר מאמא. "האח לורנצו אמר לי שהיא מוכשרת להפליא, אפילו יותר מבננו." מאמא נופפה במניפתה מהר יותר.

פאפא נפנה אליי. "אימך ואני דנו בשידוך הזה. בחנו אותו מכל הכיוונים. אין לנו ברירה אחרת, עלינו לקבל את ההצעה. הדוכס סטפנו רמז שאם נסרב, יפקוד אותי אסון. אותנו. את המשפחה שלי. דבריו

גרמו לי לחשוש... אני לא יכול להגן על כולכם לנצח. אבל אנחנו יודעים – "הוא תפס בידי בבהילות. "אנחנו יודעים שאת תמצאי דרך כלשהי להתמודד עם זה."

"להתמודד עם זה. עם נשף האירוסים?"

"גם עם זה."

"כמובן. מתי הוא ייערך?"

"בעוד שני לילות."

"גרמתי לכם להפריז בהערכתה של היעילות שלי," אמרתי מבעד לשיניים חשוקות.

"הדוכס סטפנו עומד על כך שהשידוך יצא לפועל מייד."

"אני אעזור!" אמרה מאמא בעליזות. "את יודעת שאני אוהבת

לארגן נשפים!"

היא באמת אהבה את זה, אף שהייתה גרועה בזה. "כן, אימדי היקרה, אני סומכת עלייך שתארגני את סידורי הפרחים. אולי נוכל לבחור חבצלות לבנות."

"חבצלות? לא, הן לא מתאימות לנשף אירוסים. הן מיועדות ל–"

לוויה. המילה ריחפה באוויר.

פאפא כחכח בגרונו והחזיר את השיחה למסלולה. "התכוונתי לומר שאנחנו סומכים עלייך שתטפלי ב... פרטים הלא נעימים הנוגעים לדוכס סטפנו."

מה הוא חשב שאוכל לעשות? להרוג את האיש? "כי אף אחד אחר

לא יכול לעשות זאת."

פאפא השפיל מבט בהבעה מלאת בושה. "כן."

לא אהבתי לראות אותו מתבייש בכך שהוא עושה את מה שהוא חייב לעשות. אני מעשית מאוד, ואני מבינה לליבו. אנחנו משפחת מונטגיו – אנשים חשובים בוורונה, עשירים, בעלי כרמים שמתפרשים על פני שטחים נרחבים ויצרני היינות המשובחים ביותר בוורונה. אבל אנחנו כל כך פוריים – לא רק רומיאו ויוליה, אלא הדודים והדודות שלי, בעליהם, נשותיהם וילדיהם – שהעושר מתחלק בין רבים. אפילו הוא – רומיאו מונטגיו, הגבר הכי רומנטי והכי פחות שקול בוורונה –

נאליץ לקבל החלטה שקולה לטובת שאר ילדיו. "אולי אחרי שהדוכס סטפנו יבצע בי את זממו תוכל להזמין אותו לדירקרב ולהרוג אותו," הצעתי.

"בתי, הוא לא משחק על פי הכללים. הוא לעולם לא יסכים לקרב הוגן." פאפא התעורר מעט. "אני יכול לרצוח אותו." "נכון, אבל הוא זה שנוהג לנעוץ סכין בגבו של אדם אחר, לא אתה."

"אבל למענך –"

החלק המעשי שבי השתלט עליי וגרם לי לומר, "תודה, פאפא, אבל אני חוששת שזה יצית סכסוך חדש, וכולנו נחזור לתחילת הרומן שלך ושל מאמא, והפעם מישוהו עוד עלול למות באמת באחוזת הקבר, וזו עלולה להיות אני. ואז לא תהיה משפחה מאושרת." מאמא פלטה יבבת בכי.

פאפא נראה אומלל. ואז, משום שהוא גבר, ונשים עצובות וכוכות גורמות לו אי־נוחות, הוא הרים את רגלו והפליץ.

"רומיאו!" מאמא שלפה את הממחטה שלה ונופפה בה מול פניה.

"פאפא! באמת?" מיהרתי לפתוח חלון לרווחה.

"האח לורנצו אומר שאדם בריא משחרר גזים עשר פעמים ביום,"

הוא אמר ביהירות, ושוב הפליץ.

"וכמה אנשים אתה, פאפא?" יצאתי מהחדר והשארתי אותו כשהוא

ממשיך להפליץ ומאמא מצחקקת לתוך הממחטה שלה. וזו הייתה כוונתי. גם אני, כמו אבי הנכבד, לא אהבתי לראות את מאמא שלי בוכה.

אבל כשהייתי בחדרי שלחתי את האומנת המודאגת שלי – שכמו כל שאר בני הבית שמעה את השיחה כולה – לדרכה, ויצאתי אל המרפסת שלי.

בגן האחורי של בית מונטגיו היו ורדים שצמחו פרא, עצים גבוהים, ספסלי אבן מלוטשים ונדנדה רחבה. צעירים ומבוגרים כאחד נהנו מהגן, ואני נהניתי במיוחד להקפיד על כך שזה יישאר מקום של ניחוחות מתוקים ועיסוקים משמחים. חומת גרניט גבוהה תחמה את

הבית שלנו, וכשגנב או נבל כלשהו ניסו להפר את שלוותנו – כפי שאכן קרה, שיחי העוזרד הצפופים היו מחסום מצויץ. עכשיו התבוננתי בגן שטוף השמש, בשביליו הפתלתלים, בעצי הצפצפה השחורים, בברושים הירוקים התמירים והמחודדים ובעץ האגוז העצום שמחוץ לחלוני. אני צריכה לומר לגנן לרסס את הוורדים נגד כנימות – תמיסה עדינה של סבון תספיק, ולגזום את גדר העוזרד הגבוהה והקוצנית שמקיפה את החומה החיצונית. נאנחתי והשענתי את מרפקי על מעקה האבן.

אבל עוד לפני הגינון, הייתי צריכה לארגן את נשף האירוסים שלי לדוכס האכזרי ושטוף הזימה לייר סטפנו.

3

כעבור שני לילות, בשעה שאחי ואחיותיי שעדיין גרו בבית, התאספו בחדרי וישבו על מיטתי כדי להגיב על אירוסיי, חנטה אותי האומנת כמו מומיה בשמלת הקטיפה הארגמנית שלי.

"יש לו יבלות על הישבן!" סָזָאֲרִיו בן השש, יורשו של אבי, קיפץ על המיטה והטיח עלבונות בוטים.

"בכל ורונה אין שערות אף ונזלת שופעות כמו שלו." העלבונות של אימוג'ין בת האחת-עשרה היו קצת יותר מתוחכמים משלו.

"יש לו פצעונים באוזניים!" צעק סזאריו.

"תושיטי את ידייך קדימה," פקדה עליי האומנת.

עשיתי כדבריה, והיא הלבישה על זרועותיי את שרוולי המשי המשובצים פנינים ושרכה אותם אל כתפיות השמלה.

"אפו משקר!" קתרינה בת השלוש-עשרה עברה מעלבונות ילדותיים לעלבונות מעודנים עד כדי כך שאפשר היה לומר אותם בפני כול. אפו של גבר אמור היה להעיד על גודל מבושיו, ואפו של הדוכס לייר סטפנו בהחלט היה מרשים בגודלו.

"הוא מריח את הפלוצים של עצמו!" אמר סזאריו.

"אתה באמת הבן של אבא שלנו," אמרתי לו.

אמיליה בת השבע, האחות השנונה ביותר, הוסיפה את העלבון הקטלני שלה בהגייה משובשת, משום ששתי שיניה הקדמיות נשרו. "אני לא זוכרת את שמו. קוראים לו הדוכס לייר סטפנו, או הדוכס לו סְטָרְקוֹ?"

הילדים הריעו וטפחו זה לזה על השכם משום שבלשון גסה, הפירוש של "לו סטרקן" הוא גללים. צואה. חרא. בעודם חוגגים אמרתי, כיאה לאחות גדולה, "לא כדאי לעלוב באדם עשיר ורב-עוצמה כמוהו."

סזאריו הפסיק לקפץ והשליך את עצמו עליי. "רוזי, בבקשה אל תתחתני איתו. בבקשה! אל תעשי את זה. תישארי איתנו. אנחנו צריכים אותך. אנחנו אוהבים אותך!"

אחיותיי הצטרפו אליו וחיבקו אותי, ואני החזרתי להם חיבוק בעיניים דומעות בשעה שהאומנת צווחה והזהירה אותם שלא להרוס את העבודה שבה השקיעה שעות רבות. היינו משפחה, ללא שום ספק. היינו דומים זה לזה. היינו דומים להורינו. פנינו לבשו את אותן הבעות, עשינו את אותן התנועות, חייכנו את אותם חיוכים, וצעקנו בקול זהה. הם היו יקרים לליבי כל כך! לא רציתי לעזוב אותם ולעבור לבית אחר, או גרוע מכך – לעולם הבא.

האומנת גירשה את הילדים החוצה והבטיחה לקחת אותם למקום נסתר באולם הנשפים שממנו יוכלו לצפות בחגיגות. היא סגרה את הדלת מאחוריהם, נפתה אליי – עיניה עגולות ופעורות בפניה המרובעות והמעשיות – ופרצה בבכי.

מיהרתי להתקרב אליה וחיבקתי אותה. "אומנת יקרה, הופעתי באמת מאכזבת אותך עד כדי כך?" התלוצצתי, כדי לגרום לה לנעוץ בי מבט מלא עלבון על כך שהשמצתי את עבודתה.

אבל במקום זאת, היא בכתה. "אני אעבור איתך לביתו של בעלך המרושע כמשרתת שלך. אגן עלייך מפני כל מעשה אכזרי." היא הראתה לי את הפגיון ששמרה בנדן שתמיד היה חבוי בשרוולה. היא טענה שזהו סכין האוכל שלה, אבל אף סכין רגיל לא נוצר מפלדה כה משוכחת, ולא היה משומן ומושחז כל כך.

זה נגע לליבי וזעזע אותי בעת ובעונה אחת. האומנת שלי הייתה מבוגרת מאוד, אולי אפילו בת שישים. בעבר היא הייתה גם האומנת של אימי, והיא לא צריכה להקריב למעני את ליבה מלא החמלה. בפנים של שתינו כבר נחרצו די והותר קמטי דאגה.

"אומנת טובה," אמרתי, "אל לנו לדבר על רצח לפני הנישואים. ייתכן שעדיין איחלץ מעולו המסוכן של הדוכס סטפנו." היא לקחה את הממחטה שהושטתי לה וקינחה את אפה במרץ. "קברתי את אימך וראיתי אותה קמה לתחייה. אני חוששת שאיתך לא יהיה לי מזל שכזה." היא מיהרה להביא לי בד אלגנטי נוסף, מפשתן צחור.

"הערב הזה יהיה חגיגה מזהירה של חיים. נאכל ונשתה כל עוד נוכל. תבטיחי לי שגם את תשתתפי בה ותיהני מפרי עמלך." כי האומנת שלי תמיד עזרה לי לתכנן נשפים.

"אחרי שאשכיב את הפראים הקטנים לישון," היא הבטיחה לי, "ושלפה את עיטורי התחרה הלבנים שיקשטו את קצות שרווליי.

הושטתי לה את ידי בזו אחר זו. "אל תדברי עליהם כך. הם אוהבים אותך מאוד ואת יודעת שלא תוכלי לעזוב אותם."

היא הידקה את השרוכים בכוח רב מדי. "אני הולכת לכל מקום שבו צריכים אותי, וכשתינשאי לסטפנו האיום, את תזדקקי לי יותר מהם."

הנחתי את ידי על שרוול הפשתן האפור כהה של האומנת שלי. "אימי תזדקק לך." ניערתי את זרועותיי כדי שהכול ישב במקומו. "היא שוב בהיריון."

"לא. היא אמרה לך את זה?"
"לא."

"אבל את יודעת. איך זה שאת תמיד יודעת?" האומנת בחנה את פניי. כיסוי הראש שלה היה מהודק למקומו והסרט הכחול שמסגר את פניה החמיא לעיניה האפרפרות.

"היא זוהרת." כחכחתי בגרוני כדי לכבוש את הרגש שהציף אותי באותו הרגע. "אז תפסיקי לומר שאת באה איתי לביתי החדש. אם שתינו לא נהיה פה ואימא תתחיל את תקופת ההסתגרות, המקום הזה יתמוטט!"

"כן, איזה תזמון איום יש לה!" דמעות שוב זלגו מעיניה של האומנת בשעה שהיא יישרה את שמלתי, קשרה את עיטורי התחרה

לקצות שרווליי ותחבה תלתל שחור סורר מתחת לכובע המעוטר בפנינים שלראשי. "את יפה אפילו יותר מאימך."
 "לא נכון. אני דומה מדי לאבא שלי." הרמתי את גבותיי השטניות לעברה.

"נכון. אבל אני לא מבינה למה הדוכס סטפנו ננעל דווקא עלייך."
 לא נעלבתי. "גם אני לא מבינה. חייתי את חיי עד כה בלי שאף גבר יחשוק בי עד כדי כך. למה דווקא הוא? למה דווקא עכשיו? הדוכס סטפנו הוא לא גבר שיזיז שמיים וארץ בגלל אהבה או בגלל תשוקה. הוא רוצה עושר. אני לא יכולה להעניק לו את זה."
 האומנת צמצמה את עיניה. "זה נכון, גברתי הצעירה. מעניין מה גרם לעוזרו של השטן לבקש את ידך."
 נתקפתי בהלה לפתע. "אני אוסרת עלייך לחטט!"
 היא העמידה פנים שלא שמעה אותי. "לכי אל הוריך ותיכנסי לאולם הנשפים יחד איתם."

"זה עלול לעלות לך בחיך," אמרתי בבהילות רבה יותר.
 "תקפירי להישאר צמודה אליהם ואף פעם אל תיתני לדוכס סטפנו להישאר איתך לבד."

"אומנת טובה, אני לא אתן לחיית הפרא הזו להתקרב אליי, אבל גם את מוכרחה להבטיח לי שלא תסכני את חיך במרדף אחר תוכנית זדונית מדומיינת כלשהי, כשכל מה שהאיש הזה רוצה לעשות הוא לבתק את בתוליה של עוד אישה."

"הייתי מצפה שיימאס לו מזה," היא אמרה בשאט נפש.
 "היית מצפה. להבנתי מדובר בדבר כואב למדי."
 "אם אהבה מעורבת בעניין –" אמרה האומנת, וניכר היה שהיא חושבת על ההורים שלי, ועל ההתעלסויות הקולניות, הקדחתניות והבלתי פוסקות שלהם.

"היא לא תהיה מעורבת בו."
 "נכון. אבל גבר מיומן ראוי להוקרה."

עמדתי להשמיץ את הדוכס סטפנו, אבל זיכרון פניה הקורנות של טיטניה והוורדי שלה, שנאמר בלחישתה לאחר ליל כלולותיה, השתיק

אותי. הוא עינג אותה, היא חזרה ואמרה, ולא הייתה לי שום סיבה לפקפק בדבריה.

"לכי כבר. את יודעת שעלייך לבדוק את סידורי הפרחים של גברתי. לפעמים נדמה לי שהיא רואה צבעים כמו גבר." בצורה פגומה, היא התכוונה לומר. "גם אני תמיד תהיתי לגבי העניין," הודיתי.

האומנת העיפה מבט לעבר האור שמחוץ לחלוני. "מוטב שתזרזי. האורחים יגיעו בקרוב." הזדרזתי.

לבית מונטגיו (כמו לרבים מבתיהם של עשירי ורונה) הייתה חזית מבוצרת שפנתה אל רחוב מרוצף אבנים. משפחות הסתכסכו זו עם זו, מעמדן השתנה ללא הרף, וצוות המשרתים שלהן כלל גם שכירי חרב חמושים. לפני אחת-עשרה שנים – ואני זוכרת היטב את אותה תקופה – ניסתה משפחת אקווסאסו להפיל בעורמה ובתחבולות את הנסיך אַסקאלוס לאונרדי האב, הפּוֹדֶסְטָה של ורונה. היא כשלה במזימתה, אך רק לאחר שהוא הקריב את חייו למען אשתו, שהייתה הרה, ולמען בנו ויורשו, הנסיך אסקאלוס הבן.

משפחת אקווסאסו הוגלתה. מעמדם של בני בריתה הידרדר עד מאוד. הנסיך אסקאלוס הבן קם מהאפר, מצולק ונחוש לנקום, ואז להשליט שלום בעיר. לשם כך הוא השתמש בכל אמצעי אכזרי שעמד לרשותו.

ולכן בית מונטגיו נראה כמו מבצר מאיים מבחוץ, אך בתוכו הסתתרה תשוקה ליופי ולעושר. ורונה התפתחה על גדות נהר האַדִיגֶ'ה, בנקודת המפגש של שתי דרכים, שהביאו לעיר עושר ופאר. ביתנו רחב הידיים נבנה סביב חצר פתוחה בעלת שבילי חצץ, עציצים, עצים סבוכים ומקומות שבהם אפשר להבעיר אש בערב חורפי קריר. שולחנות פסיפס וטרקלינים מזמינים פיתו את האורחים לסעוד בהם באין מפריע.

הבית בן שלוש הקומות היה מלא במסדרונות ארוכים ופתוחים ובעמודים נאים. בקומת הקרקע היו חדרי האירוח, בקומה השנייה היו

חדרי השינה והפנאי למשפחה, ובקומה העליונה היו המטבח וחדרי המשרתים.

כפי שניתן להסיק מהתיאור מלא החיבה שלי, אהבתי את הבית שלי מאוד וכל רצוני היה להישאר לגור בו ולדאוג לתחזוקתו עד שיעבור לידי הדור הבא במשפחת מונטגיו.

עכשיו צעדתי במהירות במסדרון לעבר אולם הנשפים, ופתאום הבנתי משהו. האומנת הערמומית שלי הסיחה את דעתי ולא הספקתי לאלץ אותה להבטיח שלא תנסה לגלות מדוע הדוכס סטפנו רוצה בנישואים האלה. ולא רק זה – גרמתי לה גם להבין שהיא לא יכולה לעבור איתי לביתי החדש ולסייע לי לשרוד את החיים עם הדוכס המרושע. אילו סיכונים היא תיקח כדי להבטיח את ביטחוני?

כשנזכרתי בסכין המוסתר שהיא נשאה על גופה, פניתי והתנגשתי בגבר שצעד לאחור במהירות.

מעוצמת ההתנגשות הוא התנודד.

היות שקומתי הייתה נמוכה משלו, איבדתי את שיווי משקלי ונפלתי בחבטה עוצמתית על רצפת השיש הקשה. עוצמת ההתנגשות גרמה לנשימתי להיעתק ולא הצלחתי להסדיר אותה. לעזאזל, החלק העליון של השמלה שלי היה הדוק מדי!

כשהצלחתי, סוף כל סוף, לחזור לנשום, הגבר כבר היה על ברכיו לידי, טפח קלות על גבי והשמיע התנצלות מגומגמת. "סליחה, גברתי הנאוה. דעתי הוסחה, אני –"

נשמתי נשימה עמוקה והצלחתי, סוף כל סוף, לדבר. "אתה הלכת אחורה."

"חשבתי ששמעתי מישוהו מתגנב מאחוריי." הוא הושיט לי את ידו.

אחזתי בה והוא הקים אותי על רגליי. סקרתי מסדרון אחד במבטי, ואז את האחר. "נראה שאין כאן איש."

"נכון, אבל היה נדמה לי ש..." האדון סובב את פלג גופו העליון לצד השני, כפי שסזארו נהג לעשות אחרי שעשה משהו רע. הבטתי בעצמי ונחרדתי. כל העבודה הקשה של האומנת ירדה

לטמיון. נראיתי מרושלת. שמלתי התקמטה. שערי השתפל בגלים סביב פניי, וכשהרמתי את ידיי גיליתי שכובעי המשובץ חרוזים היה עקום על ראשי. בעודי תוחבת ומסדרת הרמתי מבט אל התוקף שלי. הוא בהה בחזי, שהוצג לראווה בזכות המחשוף שלי. כמובן. גבר תמיד ינצל הזדמנות להסתכל.

ואז, קוראים יקרים, הוא הביט בפניי. עיניו הירוקות הצטעפו לרגע, ולאחר מכן מבטו התחדר. ברגע אחד נפתחו שערי שמייס, המלאכים שרו, והנשמות שלנו התאחדו לעד.

במקום סרקסטי כלשהו בנבכי מוחי הודיתי שזה לא מזיק שהוא היה יפה תואר. אבל מיהרתי להדחיק את המחשבה הזו ונתתי לרגע לסחוף אותי.

"עלמתי," הוא העביר את ידו מול עיניו, כאילו הוא לא מסוגל להבין את היופי, או איך להגיב אליו. "כמה מגושם מצד חיה שכמותי להתנגס ביצור קורן ויפהפה כמו כוכבים כסופים בשמי קטיפה שחורים."

תמשיך לדבר. קולו היה עמוק, חם ומלא כנות, אבל הוא הפך חורקני מעט כשהוא אמר את המילים האחרונות שחיממו את ליבי.

בשערו הבלונדיני החלק נשזר גוון אדמוני. עורו היה חלק, אוזניו היו גדולות מעט, בגדיו נתפרו מבד מפואר, אם כי מישוהו היה צריך לומר לו לא לחבוש כובע בצבע ורוד עז. היו לו שפתיים רכות ובשרניות שנועדו לנשיקות, ואני הבנתי שהגיע הרגע שקיוויתי שלעולם לא יגיע, אבל חלמתי עליו בסתר ליבי.

אלוהים אדירים, לראשונה בחיי התאהבתי ממבט ראשון.

4

אני, רוזלין מונטגיו, שתמיד התגאיתי בשיקול הדעת שלי, אהבתי גבר שמעולם לא פגשתי רשמית בגלל פניו היפות, ומשום שהוא הסתכל עמוק לתוכי – אישה בשר ודם עם שכל ואופי – ולא נס על נפשו. זה היה נס, ומעולם לא הרגשתי מטופשת כל כך.

הייתי בת למשפחת מונטגיו. הייתי בת למשפחת קפולט. הייתי רוזי, ואהבתי את... "איך אמרת שקוראים לך?" הוא תלש את כובעו מראשו והשתחוה. "גברתי הנאוה, אני ליסנדר מבית מרקטי."

עברתי על רשימת המוזמנים בראשי. "אתה לא הוזמנת." "איך את יודעת את זה?" הוא שאל בתגובה.

"משפחת מרקטי מוונציה היא אויבת ותיקה של בני מונטגיו. חוץ מזה, אני כתבתי את ההזמנות לאורחים."

הוא הטה את ראשו ובחן אותי מכף רגל ועד ראש. נימת קולו הייתה מתריסה. "את יוליה?"

"אני הבת של יוליה, רוזלין. רוזי."

"רוזי. רוזי היפה." הוא אמר את שמי כפי שאומרים את שמו של אדם אהוב שנידון למוות. "אני הגעתי ללא הזמנה אל... מסיבת האירוסים שלך."

"לפחות אתה מודה שאתה פולש למקום שלא הוזמנת אליו. כן, זה אכן מה שאתה עושה."

"את מאורסת?"

"כך אמרו לי." השיחה הזו הייתה תזכורת טובה, מתברר.

"לדוכס לייר סטפנו?"

"אכן."

"גברתי, אינך יכולה להינשא לו," אמר ליסנדר בהבעת דאגה.

"הוא יהרוג אותך עוד בטרם יפציע יום חדש."

כל כך הרבה תזכורות מצוינות. תודה לך, ליסנדר. "אבי קבע את

האירוסים. אני בת ממושמעת. אינשא כפי שנצטוויתי לעשות."

"גברתי, את תמימה, חסרת מודעות." הוא ניסה לאחוז בידי.

סירבתי, והוא החל לנופף בידיו בפראות, כמו מנסה להוכיח את דבריו.

"הדוכס סטפנו הוא חיית פרא, גבר שהורג את נשותיו –"

"טיטניה, אשתו האחרונה, הייתה חברתי."

"אני הייתי מציל אותך מגורל כמו שלה."

אני הייתי נותנת לך להציל אותי. להתאהב בערב שבו מכריזים

על אירוסיי לגבר אחר – האלות הרומיות הקדומות בוודאי מתגלגלות

מצחוק. אבל הגיחוך העמוק שנדמה היה לי ששמעתי בוודאי היה

אלוהים בכבודו ובעצמו – הישות שהעניקה לנו את בנו היחיד,

ושניהם היו גברים.

חיכיתי לראות אם יכה בי ברק וכשזה לא קרה, עניתי תשובה

שקולה. "אתה בוודאי יודע שהצלתי תהיה משימה קשה לביצוע."

אבל קיוויתי בכל מאודי שליסנדר יתווכח איתי.

והוא אכן התווכח. "אהבת אמת תמצא את הדרך לפרוח." הפעם

הוא הצליח לתפוס בידי. "עלייך לבוא איתי עכשיו ו–"

דלת נפתחה בקול חריקה מאחוריי. "ליסנדר!" קרא קול גברי.

ליסנדר היפהפה ואני נפנינו בבהלה, אכולי רגשות אשם, וראינו

את נסיך ורונה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן